

Det er en Stilling, som man ikke har kjendt Mogen til, og som man ikke har set Nogen staa frem for at forsvare, saalænge Nøgdsagen har existeret. Jeg har nu behøvt, saa godt jeg kan, hvilken Særstilling det ærede Medlem indtager, og hvor lidt man kan stole paa ham eller gaa med ham, naar man ikke vil stufes. (Berg: Saa gaa endelig ikke med.) Nei, jeg gaar heller ikke med, dertil har jeg for meget Mistillid til det ærede Medlem. Det ærede Medlem har godtgjort saa stærkt som Nogen, at man ikke skal tro ham længere, end man ser ham, og hans sidste Udtalelser berettiger mig til at pointere det endnu stærkere. Skulde man ikke have Ret til, naar et saa indflydelsesrigt Medlem som det ærede Medlem træder op og foreholder os at gjøre det og det, har man saa ikke Ret til at faae at vide, hvad han vil? (Berg: Nei!) Har man ikke Ret til det, det var da en mærkelig Politikk, man maa dog have Ret dertil? (Berg: Nei!) Det kan jeg ikke blive flog paa. Staar det ærede Medlem ikke op ved enhver Leilighed, naar der i et Forslag er Noget, der mangler Klarhed, og dels grundig og indgaaende kritiserer, hvad der foreligger, og dels forlanger af Vedkommende, der har bragt Forslaget frem, at han skal forklare, hvorledes det skal forstås — og jeg mener, han gjør det med Rette. Naar Nogen bringer Noget frem til Behandling, er han forpligtet til at sige, hvorledes det skal forstås. Hvorledes kan nu det ærede Medlem sige Nei til mig, naar jeg nu beder ham, forinden vi gaa til Fællesudvalg, om at faae at vide, hvad det er for Indrømmelser, som han vil gjøre, da det er hans Forslag, som foreligger her paa vort Bord? Det er en i høieste Grad mærkverdig Opfattelse, som det ærede Medlem har af sin Stilling, sammenholdt med, at han mener, at han ikke alene er saa mægtig, at han kan bringe hele Reformspørgsmaalet frem under Behandlingen her, men at han tillige mægter at give det et saadant Indhold, at han bliver forbausset, naar vi gjøre en eneften Indvending derimod. Jeg vil holde det særlig frem, thi jeg har endnu Haab om, at Befolkningen vil blive hørt, og jeg appellerer i saa Henseende til det ærede Medlems tidligere Stilling. Det ærede Medlem har saa stærkt som Nogen pointeret, naar vi stode lige over for saa alvorlige Spørgsmaal som dette, at de ikke burde afgjøres, førend Befolkningen var adspurgt; det er rigtigt, deri er jeg enig med det ærede Medlem. Men nu vil det ærede Medlem ikke have Spørgsmaalet bragt frem for Befolkningens Domstol, nu passer det ikke det ærede Medlem, og det maa have sine Grunde. Det ærede Medlem kan ikke afvise mig ved at ryste med Haanden, det ærede Medlem raader ikke over, hvorvidt jeg skal sælge ham eller ikke; saa længe jeg sidder her med samme Ret som han, raader jeg selv over, for hvilke Forslag jeg vil stemme og for hvilke ikke. Jeg vil sige, at, hvis hans Forslag

laa for saaledes, at jeg kunde se, hvad det indeholdt, og han kunde godtgjøre sit Standpunkt i den Strid, der her er ført imellem de to Sider om Sagen — jeg er nemlig ikke saa ganske fri for at have den Tro, at det ærede Medlem kan godtgjøre, at, saaledes som hans Forslag her ligge for, ere de billigere end den Herlov, vi nu have, det siger jeg aabent, thi jeg skal ikke gjøre som det ærede Medlem, men frit vedkjende mig min Mening om, hvad der ligger for —, jeg siger, at, dersom hans Forslag laa saaledes for, og dersom det ærede Medlem saa reiste sig og sagde: Det er mit sidste Ord, saa kunde der være Tale om at følge det ærede Medlem (Berg: Men det gjør jeg ikke!), ja, det veed jeg nok, og det er desuden netop Mlykken, at jeg ikke i fjerneste Raade kan stole paa det ærede Medlem, og hvorledes tror man saa, at jeg kunde være saa naiv at stemme med det ærede Medlem i den Tro, at vi derved vilde faae Besparelser baade personlige og pekuniære, naar jeg veed, at jeg, saasnart vi komme til Fællesudvalget, vil blive grundig stufet. Nei, Høistærede, saa tager jeg mig hellere den Frihed at sige Nei nu i den Overbevisning, at man ikke skal stole paa, hvad det ærede Medlem har sagt, og i den Mening, at han vil gjøre flere Indrømmelser; thi dette er jo ikke hans sidste Ord, og der er jo Nogen, der veed, hvorledes det vil komme til at lyde. Det er en høist mærkelig Stilling, som det ærede Medlem indtager, og jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem ikke har Lust til at komme ud paa Talerstolene med den. Jeg vil for Resten sige, at, saa langt jeg ener, kunde jeg nok have Lust til at mødes med det ærede Medlem paa ikke saa Talerstole. Efter min Mening burde Regjeringen ogsaa lade det komme dertil, den bør lige saa vel ønske dette for Befolkningen som vi Andre, for at Sagen kan blive behandlet for ramme Alvor, og for at man kan faae at se, om en saa uklar Stilling som den, det ærede Medlem indtager, vil blive godtkjendt af det danske Folk. Deri bestaar min Styrke, at jeg veed, hvad jeg vil, og at jeg har Klarhed over, hvad jeg vil, og at jeg ikke gjør som det ærede Medlem, der stadig henviser til Noget, han vil gjøre, og som vi ikke faae at vide, hvad er. Derfor skal jeg naturligtvis slutte mig til dem, der anbefale at vedtage Dagsordenen og ikke mindst dens fjerde Punkt, thi det er uretellig det, der er af størst Vigtighed for mig. Run en Bemærkning endnu. Vi hørte i det første Foredrag, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) holdt, at han idag ligesom tidligere fuldstændig søgte at faae bortkræmmet den Lante, at Kjøbenhavns Befæstning laa bagved dette Forslag (Berg: Jo, den ligger bagved, men meget langt tilbage!); ja, nu siger det ærede Medlem det, men kan saa det ærede Medlem ikke være enig med mig i at rette en Vebredelse til den høie Regjering (Berg: Det tvivler jeg om!).